

Trouw 7-10-91

Dynamisch Djazzex zou vaste subsidie verdienen

dans

DEN HAAG — Bijna tien jaar jiveren Glenn en Marlinda van der Hoff voor Djazzex en bestaat niet zonder resultaat.

Djazzex heeft een gestage groei naar hoog professioneel niveau doorgemaakt, niet alleen door het aantrekken van goede vakkrachten en enthousiaste dansers, maar zeker ook door hun ogen goed de kost te geven bij bestaande voorbeelden in het vast gesubsidieerde moderne dansveld. Met name het gevestigde middenkader zoals Nederlands Dans Theater 2, Reflex, Intro-dans en Rot-

terdamse Dansgroep lijkt Djazzex tot voorbeeld te zijn.

Wat deze jazzdansgroep onderscheidt en tegelijk zo uniek maakt is de oprechte poging jazzdans met moderne ballettechnieken te combineren. Inmiddels doet de Haagse groep van negen dansers en twee stagiaires in geen enkel vaktechnisch opzicht meer onder voor hun collega's en de grote publieksoekomst is al jaren een bewijs dat zij een gat in de markt vullen. Hun hoop op een gelijkwaardige erkenning (lees vaste subsidie) in de nieuwe kunstenaarsonderzoek is daarom meer dan terecht.

Ook hun nieuwste productie 'Jazz-etch', met twee oudere balletten

van Neel Verdoorn en Glenn van der Hoff en nieuw werk van gastchoreograaf Mark Haim en Van der Hoff zelf is een staaltje van opwindende dans. De Australier Haim, die als artistiek leider in Lissabon werkte en een eigen dansgroep leidde, is geen onbekende in ons land. Al eerder werkte hij bij het NDT en de Rotterdamse Dansgroep, waar hij binnenkort ook een nieuw ballet zal instuderen. Aan Djazzex de eer zijn Settings & Clearings te presenteren. Op een collage van hard gedreuen, getik, geroffel en mitrailleur'salvo's verzamelen zeven dansers zich rond een verhoogde tafel op blauw glimmende poten. De muziek van Dekodil jaagt het dansbloed door hun

aderen en lijkt hun wervels en gewrichten in was te veranderen: soms hortend en stotend, soms oepel zwiepend en krioelend, maar altijd onstuimig, alert en precies. De vier metsjes en drie jongens bewegen — als door elektrische schokken bevangen — op, rond, over en onder het verhoogde platform. De tafel blijkt een magnetisch geladen altaar en zorgt nu eens voor een knetterende spanning, dan weer voor momenten van rust en bezinning. Helaas wordt dit knap in de ruimte gezette ballet zo summier belicht, dat de persoonlijke uitwerking van al die fysieke impulsen nauwelijks te zien is. Deze dansers verdienen meer watt. Want hoe fasci-

nerend de rondflitsende lichaamscontouren ook zijn, de schimmige sfeer wekt ook irritatie en doet twijfelen aan eigen gezichtsvermogen. Eenzelfde euvel geldt voor de even verrassende premiere van Duet & Co, waarmee Van der Hoff waarschijnlijk zijn beste ballet tot op heden maakte. Te midden van een groep rondlopende mensen met en op ligstoelen laat hij een uitdagend meisje (Regina van Berkel) in contact komen met een argeloos lefgozer (Elliot Treend). Met name de jongen met zijn onafscheidelijke hoed wordt aandoenlijk gekarakteriseerd in zijn bravoure, aanvankelijk verzet en onvermijdelijke overgave aan 'love à la Saturday Night Fever'.

Door de boze buitenwereld der ligstoelhangars dreigt competitieve partmerruil dit jong geluk in afgunste smoren. Maar nee, de herinnering aan het ontroerende duet doet de twee net op tijd op hun uitstapje terugkomen. Een happy end dus. Zeker niet alleen van dit ballet, maar van een dynamische dansavond. De koppeling moderne dans met jazz werpt artistiek steeds interessantere vruchten af, waarin vooral Ellen Dijkstra, Regina van Berkel en Carole Weeds de aandacht trekken. De 'jazzschets' van Djazzex smaakt als een exotische dubbeldrank.

Eva van Schaik